ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՐՑԵՐ

Ի ՈՐ ԿԱՐԳ Է ՀԱՅՈՑ ՊԱՏՄՈՒԹԻՒՆԸ

(ԱՐԽԻՒԱՅԻՆ ՅՈՒՇԱՏԵՏ)

ԳԱՂԹԱԿԱՆՈՒԹԻՒՆ ԱՄԵՆԱՀԻՆ ՀԱՅԵՐՈՒ

Ա.

—Ու՛ր, թէ՛ն կ՚ելլէ, Տէր, որ մօտ մը չ՚ունիս, ուր գլուխ դնես։ Ամէն մարդ իր տունը ունի, ես միայն չունիմ։ Ամէն մարդ իր հայրենի գիւղը կամ քաղաքը ունի, ես միայն չունիմ։ Ամէն մարդ իր ազգին մէջ կ՚ապրի, ես միայն կ՚ապրիմ ազգերու մէջ։ Ամէն մարդ իր հայրենի հողին վրայ կ՚ապրի, ես միայն կ՚ապրիմ ուրիշներու հողին վրայ։ Ամէն մարդ իր հայրենի հողին տակ պիտի հանգչի, ես միայն պիտի հանգչիմ ուրիշներու հողին տակ։

Ու ինչո՞ւ համար ես միայն չունիմ տուն, չունիմ հայրենի հող, չունիմ ազգ, չունիմ հանգստարան։ Ինչո՞ւ համար ես միայն չունիմ այս բոլորը։ Ինչո՞ւ համար ես միայն զրկուած եմ այս բոլորէն։ Ինչո՞ւ համար ես միայն ստրուկ եմ։ Ինչո՞ւ համար ես միայն ոչ-ոք եմ։

Ես ալ մարդ եմ, ես ալ մարդու պէս կ՚ուզեմ ունենալ տուն, հայրենի հող, ազգ, հանգստարան։ Ես ալ մարդու պէս կ՚ուզեմ ապրիլ իմ ազգիս մէջ, իմ հայրենի հողին վրայ, իմ տան մէջ։ Ես ալ մարդու պէս կ՚ուզեմ մեռնիլ իմ ազգիս մէջ, իմ հայրենի հողին տակ, իմ հանգստարանին մէջ

Արձագանքներ

Զրույց ոչխարի

Ղազարապատցի Ավետիս Ղազարյանը, որ ծանոթ է իր կատակասիրությամբ, մի անգամ գնում է Էջմիածին։ Ճանապարհին հանդիպում է մի հարուստ հայի, որ նույնպես գնում էր Էջմիածին։ Ղազարյանը ձի չունենալով, ոտքով էր գնում։ Հարուստը, տեսնելով նրան, կանգնեցնում է կառքը և հարցնում.

— Ավետիս, ո՞ւր ես գնում։

— Էջմիածին, տեր հայր, ուխտի։

— Ինչո՞ւ ես գնում ոտքով, չունե՞ս ձի։

— Ունեմ, տեր հայր, բայց ոչխարս չունեմ։

Հարուստը, ծիծաղելով, ասում է.

— Ավետիս, ես ոչխար չունեմ, բայց ձի ունեմ։

Ղազարյանը, որ ուզում էր հարուստին ծաղրել, պատասխանում է.

— Ես էլ ոչխար չունեմ, բայց ձի ունեմ։

Հարուստը, զարմանալով, հարցնում է.

— Ինչպե՞ս է, որ դու ձի ունես, բայց ոչխար չունես։

Ղազարյանը պատասխանում է.

— Ես ոչխարս ուզում էի ձիով Էջմիածին տանել, որ ոչխարս ինձ պես ոտքով չգնա։

Հարուստը, ամաչելով, ասում է.

— Ավետիս, ես ոչխարս ձիով տանում եմ, որ ինձ պես ոտքով չգնա։

Ղազարյանը պատասխանում է.

— Ես էլ ոչխարս ձիով տանում եմ, որ

Տր. ԽՍՐԱՏԻՒՐԸՆ ՈՐ ՈՒՐՎ ՈՐԴԻՔ ԱՐՓԻՓԱՆԸ-ՆՅՈՒՐՈՒՆԵՔ
396, Ընդ փոյտ Բեռա, 396
Տնտեսի կրկ ընդ
Գոլոշ Իւղ Ջեռուցման Վառարան

Ս. ՊԱՆՈՍԵԱՆ
ԱՐԻՍ. Ց. ՊՈՇՈՒՆԵԱՆ
ՀՈՐ ԳՐԱՒՈՒՆ
Ը Ն Թ Ե Ր Ց Ո Ւ Ն Ք
Ի. ՏԱՐԻ
Swarwuhnbqwu – Գwnqpwgf

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ԳԵՂԱՐՎԵՍՏԱԿԱՆ ՀԱՒԱՔՈՒ ԳԻՒՂԻՆ
97 ՐՈՒԼԻՆ
ԳԱՂԱՒԱՐԱՑԱԾ ԳԻՒՂԵՐՈՒ ՀԱՄԱՐ
137 ՐՈՒԼԻՆ
ՊԱՏՐԱՍՏՈՒԱԾ ԳԻՒՂԵՐՈՒ ՀԱՄԱՐ
ԵՒ ՈՐՈՇ ՈՐԱԿԱՒՈՐ ՊԱՏՃԱՌՆԵՐՈՒ ՀԱՄԱՐ
ՄԱՆՐԱԿՐԿԻՌ ԳԻՒՂԵՐՈՒ ՀԱՄԱՐ
ԵՒ ՈՐՈՇ ՈՐԱԿԱՒՈՐ ՊԱՏՃԱՌՆԵՐՈՒ ՀԱՄԱՐ
ՀԱՐՈՒՍՏԱՑ

Մրջեակը բաւ չեղաւ իսկ ձեռքի գործ մը սորվեցնել անոր։ Ամէն ինչ կ՚ուզէր ինքնին գտնել։ Ուստի միշտ ձեռքէն կ՚ելլէին։ Ուրիշներ կ՚ուզէին որ ան ալ ուրիշներուն նման ըլլայ։ Ինքն ալ կ՚ուզէր ուրիշներուն նման ըլլալ, բայց չէր կրնար։ Ինքզինքը կ՚ուսուցանէր, կ՚ուսանէր, բայց ոչ մէկ օգուտ։ Ինչ որ ուրիշները կ՚ընէին, ինքն ալ կ՚ընէր, բայց ոչ մէկ արդիւնք։ Ինչ որ ուրիշները կը գիտնային, ինքն ալ կը գիտնար, բայց ոչ մէկ գիտութիւն։ Ինչ որ ուրիշները կը հասկնային, ինքն ալ կը հասկնար, բայց ոչ մէկ հասկացողութիւն։ Ինչ որ ուրիշները կը սորվէին, ինքն ալ կը սորվէր, բայց ոչ մէկ սորվելիք։ Ինչ որ ուրիշները կը գիտնային, ինքն ալ կը գիտնար, բայց ոչ մէկ գիտութիւն։

—Այդ ինչո՞ւ է, տեսէ փրթիր, որ ինքնին ինչպէս որ ուրիշները կ՚ընեն, չես կրնար ընել։ Ինչո՞ւ համար մի քանի րոպէ կրկին մի առնէր ինչ որ ուրիշները կ՚ընեն։ Ինչո՞ւ համար ուրիշներուն նման չէր կրնար ընել։ Ինչո՞ւ համար ուրիշներուն նման չէր կրնար ապրիլ։ Ինչո՞ւ համար ուրիշներուն նման չէր կրնար մտածել։ Ինչո՞ւ համար ուրիշներուն նման չէր կրնար խօսիլ։ Ինչո՞ւ համար ուրիշներուն նման չէր կրնար ծիծաղիլ։ Ինչո՞ւ համար ուրիշներուն նման չէր կրնար լալ։ Ինչո՞ւ համար ուրիշներուն նման չէր կրնար ուրախանալ։ Ինչո՞ւ համար ուրիշներուն նման չէր կրնար տխրիլ։ Ինչո՞ւ համար ուրիշներուն նման չէր կրնար սիրել։ Ինչո՞ւ համար ուրիշներուն նման չէր կրնար ատել։ Ինչո՞ւ համար ուրիշներուն նման չէր կրնար ապրիլ։ Ինչո՞ւ համար ուրիշներուն նման չէր կրնար մեռնիլ։